

Editorial: O blízké i vzdálenější budoucnosti České pedagogické společnosti

V posledním čísle *Pedagogické orientace* se šéfredaktor časopisu Tomáš Janík loučil vzpomínkou na doc. Ing. Petra Byčkovského, CSc., který v únoru letošního roku stanul v čele České pedagogické společnosti, s nadšením začal naplňovat své vize vedení společnosti, ale osud tomu chtěl jinak a v létě nás pan docent Byčkovský navždy opustil. Společnost se na pár měsíců ocitla bez předsedy, proto jedním z prvořadých úkolů dalšího zasedání hlavního výboru ČPdS bylo zvolit předsedu nového. Jako novic hlavního výboru sbírající zkušenosti jsem byl zvědav, jakým směrem se budou ubírat jednání ohledně nového předsedy naší společnosti, kdo ze zkušených kolegů v hlavním výboru bude ochoten tuto roli na sebe vzít a překlene vedení ČPdS minimálně do dalšího sjezdu v roce 2011. Jednání měla pro mě samotného nečekaný průběh – „rada starších a zkušenějších“ se obrátila na mě samotného, abych se této funkce ujal. Na jednu stranu pocta, dalo by se říci, na druhou velký závazek stanout v čele vědecké pedagogické společnosti a navázat na práci předchozích významných předsedů-pedagogů. Díky opoře v hlavním výboru jsem kandidaturu přijal a nyní k Vám, čtenářům *Pedagogické orientace*, aktuálně promlouvám jako nový předseda České pedagogické společnosti.

Rád bych se v následujících řádcích krátce věnoval svým představám o fungování České pedagogické společnosti, úkolům a akcím, které nás čekají, vizím, na kterých bychom mohli zapracovat. Pokud se s nimi ztotožníte, budu rád. Společnost má svou mnohaletou tradici, ze které vychází, ale ta by současně neměla bránit jejímu rozvoji a inovaci. Tomáš Janík v editoriale 3/2009 zmínil, že „další aktivizace by byla pro oživení ducha společnosti žádoucí“. Pokud by se podařilo v dalších letech ČPdS skutečně „aktivizovat“, byla by naplněna jedna z mých základních představ o jejím dalším fungování.

Když jsem před několika lety vstupoval do ČPdS – v době, kdy se prolínala má profese učitele na základní škole s pozicí začínajícího asistenta na vysoké škole – bylo mé členství logickým vyústěním zájmu zůstat v kontaktu jak s pedagogy z praxe, tak s kolegy v akademickém prostředí. Česká pedagogická společnost, ač se prezentuje jako společnost vědecká¹, tyto mé představy přesně naplňovala – nabízela platformu sdružovat obě skupiny. V tom vnímám její největší přednost a jedinečnost oproti jiným, specificky zaměřeným asociacím. Členem může být každý pedagog – začínající či zkušený učitel, pedagog volného času, vychovatel nebo animátor; vědecký pracovník na vysoké škole i učitel v mateřské škole. Spo-

¹ Je jedním z členů Rady vědeckých společností při Akademii věd ČR, která mj. činnost ČPdS spolufinancuje, a to z hlediska podpory vydávání časopisu *Pedagogická orientace* a dalších aktivit.

lečný je zájem být v aktuálním pedagogickém dění a vzájemně se obohatit – „věda praxi“ i „praxe vědě“.

Poněkud skeptické úvahy mě napadají, zamyslím-li se, zda dnešní doba přeje fungování podobných společenství. Je společnost s podobnou vizí pro pedagogy ještě zajímavá? Najdou učitelé a pedagogičtí pracovníci při dnešních nárocích, jež jsou na ně kladeny, ještě čas a motivaci uvažovat o sdružování se za účelem odborného obohacení se? K těmto myšlenkám mě vedou například zkušenosti s vedením brněnské pobočky – v duchu jisté tradice třikrát až čtyřikrát do roka připravujeme pro členy přednášky s předními odborníky z nejrůznějších oblastí pedagogiky a pedagogického výzkumu. Vytváříme tak prostor pro setkávání, diskusi, konfrontaci výzkumu a praxe, ale téměř pokaždé skutečný zájem o přednášku projeví jen hrstka nadšených kolegů. Ve snaze zaujmout širší pedagogickou základnu jsme „spojili síly“ s Centrem pedagogického výzkumu PdF MU v přípravě setkání, volíme zajímavá a neotřelá témata², oslovujeme studenty pedagogické fakulty, ale efekt se stále nedostavuje. Možná je příliš pesimistické takto uvažovat a situace není tak zlá, ale pokud chceme přemýšlet více dopředu a chceme, aby společnost plnila skutečně tu roli, se kterou byla zakládána a kterou od ní očekáváme, tak nad možnostmi inovace a aktivizaci členské základny přemýšlet musíme. Pozitiva, na kterých lze stavět, jsou zřetelná a pro chod společnosti klíčová. V první řadě fungování časopisu *Pedagogická orientace* pod gescí současné redakce a redakční rady. Časopis se dnes řadí mezi kvalitní a uznávaná odborná periodika; přínosem bude bezpochyby inovace časopisu také po stránce vizuální, a to s prvním číslem nového ročníku. Dalším pozitivem je tradice konferencí pořádaných pod hlavičkou ČPdS – vyšel sborník z letošní konference *Škola v proměnách: Učitel – žák – učivo*, kterou pořádala Fakulta humanitních studií UTB ve Zlíně, kde se setkaly desítky odborníků jak z řad akademiků, tak kolegů z praxe a která je odrazem zajímavých diskusí a vystoupení. Rád konstatuji, že se na únor 2010 chystá další, v pořadí již **17. konference ČPdS s názvem *Etika ve vědách o výchově***, tentokrát v režii kolegů z olomoucké Pedagogické fakulty UP. Informace o konferenci jsou dostupné na webových stránkách České pedagogické společnosti (www.cpd.s.cz).

Na závěr bych zmínil bych ještě jednu z priorit své práce i do vzdálenější budoucnosti, a tou je větší propagace České pedagogické společnosti, jejího poslání a nabídky ve vztahu k českým pedagogům, její prezentace jako osobitě vědecké asociace, sdružující odborníky a pedagogy z celé České republiky. Nevím, jaké výsledky mohou očekávat za rok a půl ve funkci, nicméně budou-li patrné, budu rád.

Tomáš Čech

²Z posledních přednášejících zmiňme doc. Iva Jiráska, předního odborníka na pedagogiku zážitku, s příspěvkem *Prožitky a jeho zařazení do pedagogického diskursu: výzva výzkumu*, nebo doc. Vladimíra Jůvu s tématem *Sportovní trenér jako pedagog*.